

Benimle Kal

REBECCA DONOVAN

ÖN SÖZ

Altı ay önce bir ölüydüm. Ne göğüs kafesimde bir kalp çarpıntısı ne de dudaklarımda bir nefes vardı. Her şey yitip gitmişti ve ben artık kendimi hiçliğin soğuk kollarına bırakmıştım.

Tüm o yıllar boyunca fark edilmemek için o kadar uğraşma-
ma rağmen, artık 'görünmez' olmayı düşünmek hiç de kolay
değildi. Ben de bu yüzden bunu düşünmemeyi seçtim.

Terapistim düşüncelerimi ve hislerimi bu günlüğe yazmamı
istedi. Aylarca bu ödevden kaçındıktan sonra en azından bir
kez denemem gerektiğine karar verdim. Böylece belki yeniden
doğru dürüst uyuyabilecektim. İşe yarayacağı konusunda şüp-
heliydim. Ama yine de sorunumu çözebilecek her şeyi deneme-
ye hazırdım.

O gece ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum. Yaşadığım
o panik dolu anlardan kesitler görüyorum kâbuslarımda ama
ayrıntılara bir türlü inemiyorum. Boşlukları doldurmaya ise
henüz hazır olduğum söylenemez.

Bir hastane odasında boynumda morluklarla, konuşamaz
bir hâlde uyanmıştım. Bileklerimde, acıyan tenimi korumak için
sarılmış sargı bezleri vardı. Çıkan omzum askıyla sabitlenmiş;
ayak bileklerim yapılan ameliyatlar sonrasında alçıya alınmıştı.
Bu hâlde nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Tek önemsedğim,
hâlâ nefes alabildiğimdi.

Polis bazı sorular sordu; doktorlar ve avukatlar da. Ne za-
man olayın detaylarını konuşmaya başlasalar ya konuyu kapa-

tıyor ya da odadan ayrılıyordum. Evan ve Sara da bu ayrıntıları benden saklayacaklarına dair söz verdiler. O gece orada olmasalar da tüm dava sürecinde mahkeme salonundaydılar.

Carol...

Onun adını kâğıda dökmek bile ne kadar zor... Suçlu bulundu. Onu görmek zorunda kalmadım. İfade vermem veya tanıkların ifadelerini dinlemem gerekmedi. Avukatların ısrarına rağmen, mahkeme Sara ve Evan'ı dinlerken dahi orada bulunmamıştım.

George...

O gece zar zor duyduğum sesler sayesinde onun da orada olduğunu işitmişim. Ambulansı çağıran oydu. Fakat hakkında herhangi bir suç duyurusunda bulunulmadı. Bunun için resmen yalvarmıştım. Çünkü Leyla ve Jack'in babalarına ihtiyacı vardı. Peki ya şimdi... Şimdi nerede olduklarını bile bilmiyorum. Üzgünüm. Bu konuda konuşmaya devam edemeyeceğim. Onları düşünmek bile canımı yakıyor.

Sara ve Evan o gecedен sonra yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Onları iyi olduğum konusunda ikna etmeye çalışsam da gözümün altındaki morluklar beni ele veriyordu. Aslına bakılırsa tüm bu olanlardan sonra, ben de yalnız kalmak istemiyordum.

Haber medyada geniş yer bulmuştu. Ancak dava kapandığında yaşımdan dolayı kayıtlar da kapanmıştı ki bu işte, Sara'nın babasının parmağı olduğuna eminim. Bu sebeple basının yazacağı bir şey de kalmamıştı.

Kasaba bu cinayet girişimi haberleriyle çalkalanırken, okula dönmenin ya da Weslyn'in herhangi bir yerinde görünmenin nasıl bir şey olduğu tahmin edilebilirdi. Fısıltılar, parmakla göstermeler ve gittiğim her yerde beni takip eden bakışlar. Ünüm her yana yayılmıştı. İnsanların gözünde *ölümden dönen* kızdım artık.

Öğretmenler bile bana farklı davranıyordu. Sanki kırılmış

da parçaları tekrardan yapıştırılmış bir bibloydu bedenim. Her an parçalanmamı bekliyor gibiydiler.

O gün beni yanlarına çağırın o küçük grubun yüzlerindeki endişe, daha bir farklıydı. Onların müdahalesi nedeniyle başıma gelmişti tüm bunlar. Benle konuşmadan önce yetkililerle görüşmüş, sonra da ben okuldan ayrılırken George'u aramışlardı.

Carol, George'u aradıklarını öğrenmiş olmalıydı. Belki de yetkililerden biri, suçlamalarla ilgili araştırmayı başlatmak için onu aramıştı. Bilmiyorum. Her ne olursa olsun, sonuçta Carol benim sonsuza dek ortadan kaybolmamı istemişti.

Ama artık bana zarar veremez...

Canım yanıyor. Bunu inkâr edecek değilim. Özellikle de bu günlüğü benden başka kimsenin okumayacağını düşününce, bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Ayak bileğim muhtemelen hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak; yaşanan ızdırabın bir hatırlatıcısı olarak kalacak hep.

İyileşmek için çok uğraştım ve tahmin edilenin aksine, dört ay sonra yeşil sahalara döndüm. Başta, her antrenmandan ve her maçtan sonra duşta hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Acı dayanılmazdı. Ama şimdi neredeyse hissetmiyorum bile. Artık hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor gözüme, eskisi gibi hissettirmiyor. Bunu Sara ve Evan'a nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Beni anlarlar mı, bilmiyorum. Ben bile kendimi anladığımdan emin değilim ya...

Carol ölmemi istemişti.

Kendime onun artık burada olmadığını hatırlatıp duruyorum. Ömür boyu kalsa bile umursamayacağım bir hapisanede şu an. Ama ben hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum. Özellikle de her gece gözlerimi kapadığımda, Carol beni kâbuslarımın arasında bekliyorken.

Weslyn'den uzaklaşmalıyım. Bu bakışlardan, beni kovalamaya devam eden bu gölgelerden, en ummadığım anlarda beni

felç eden bu acıdan sıyrılıp gitmeliyim bir an önce. Neyse ki altı ay sonra hepsi bitmiş olacak. Ve ben, yanımda dünyada en sevdiğim iki insanla birlikte hayata yeniden başlayabileceğim.

Fakat hayatım şu anda tahmin edilebilirlikten öyle uzak ki acaba bu altı ayda kim bilir beni neler bekliyor olacak.

1. YENİ BAŞLANGIÇ

Bu sadece bir rüya. Beni suyun en karanlık köşelerine çekmeye çalışan ellerden kurtulmaya çalışırken, kendime bunu hatırlatıp duruyordum. *Bu sadece bir rüya.* Panik, zihnimin her köşesini sımsıkı sarıyor, bense olabildiğince güçlü bir şekilde mücadeleye devam ediyordum. Sesim yankılanarak beni bu rüyadan uyandırmaya çalışıyordu.

Ciğerlerim havasızlıktan yanarken, bulanık sulara baktım bir kez daha. Ben çırpındıkça üzerimdeki eller de uzun ve sivri pençelere dönüşüyordu. Hareket ederken bir tanesi bileğimi delip geçmiş, beni suyun altına çekmişti. Kan, tırnaklarının etrafında birikirken karanlık bir bulut sardı etrafımı. Onunla ne kadar mücadele etsem o kadar derinime işliyordu. Acıyla çılgılık attığım sırada kabarcıklar çıkarmıştım. Tam ölümü içime çekecektim ki bu kez yüzümde bir baskı hissettim.

Artık bir rüyada değilim.

Yüzümdeki yastık yere düşerken derin bir nefes aldım. Aklim karışmış bir hâlde nefes nefese uyanarak etrafı incelemeye koyuldum. Sara, yatağında şaşkınlıktan ağzı açık, gözleri kocaman olmuş bir hâlde bana bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye geveledi. “Konuştuğunu sandım. Uyanık olduğunu sandım.”

“Uyanığım,” dedim hızla nefes alıp verirken. Sonra yeniden derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Sara, ben kendime geldikten sonra bile düzelememişti.